

Sygn. akt I C 1240/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodnicząca: Asesor sądowy Monika Sałyga

Protokolant: staż. Joanna Ciucias

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko W. Ł.

o zapłatę

I. oddała powództwo.

Sygn. akt I C 1240/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 czerwca 2019 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od W. Ł. kwoty 4 986,93 zł wraz z odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 4 137,47 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie;

- od kwoty 381,89 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi zadłużenie pozwanego wynikające z umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty.

/pozew, k. 4-6/

W dniu 9 lipca 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty, uwzględniając powództwo w całości.

/nakaz k. 7 /

Od wydanego pozwany skutecznie złożył sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2019 roku sprawa została przekazana do rozpoznania do tut. sądu.

/sprzeciw k. 8, postanowienie k. 12/

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, w niniejszej sprawie nie upłynął jeszcze trzyletni okres przedawnienia roszczenia. Bieg jego przedawnienia rozpoczyna się bowiem od dnia jego wymagalności, którym to dniem w ocenie powoda jest dzień następujący po upływie terminu uprawomocnienia się wypowiedzenia umowy, tj. 26 lutego 2019 roku. Powód wskazał ponadto, że pozwany dokonywał spłat zobowiązania do dnia 14 czerwca 2018 roku, co stanowiło uznanie przez niego istniejącego długu i przerwanie biegu przedawnienia. W chwili wniesienia pozwu nie upłynął zatem trzyletni termin przedawnienia.

/pisma – k. 16, k. 47-50/

Zarządzeniem z dnia 12 grudnia 2019 roku pełnomocnik powoda został zobowiązany do wskazania wysokości poszczególnych kwot stanowiących spłaty minimalne zawarte w wyciągach przesyłanych do pozwanej wchodzących w skład roszczenia wraz z przysługującymi od nich odsetkami oraz terminami zapłaty co do każdej kwoty wskazanej w wyciągu w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia pisma pod rygorem art. 233 § 2 k.p.c. W odpowiedzi na zarządzenie powód powołał się na załączony do wcześniejszego pisma wykaz operacji na rachunku karty

/zarządzenie k. 42, pismo k. 47-50/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2014 roku W. Ł. zawarł z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę nr (...) o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty Saturn. W oparciu o powyższą umowę bank przyznał posiadaczowi karty limit kredytowy w wysokości 5 000 zł. W umowie wskazano, że spłata zadłużenia z tytułu wykorzystanego limitu kredytowego będzie dokonywana w miesięcznych okresach rozliczeniowych na rachunek karty. Posiadacz karty był zobowiązany do dokonywania spłat w terminach wskazanych w miesięcznym zestawieniu. Spłata minimalna wskazana w zestawieniu wynosiła 5 % wykorzystanego limitu kredytowego, ale nie mniej niż 50 zł. Termin spłaty wskazywany w zestawieniu został ustalony jako 24 dzień po zakończeniu każdego okresu rozliczeniowego. Ostatnim dniem okresu rozliczeniowego był wskazany we wniosku o przyznanie limitu i wydanie karty kredytowej dzień generowania zestawienia.

/dowód: umowa – k. 25-27/

Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku braku spłaty wymagalnego zadłużenia lub jego części, po uprzednim wezwaniu posiadacza karty do zapłaty zaległych spłat lub ich części w terminie ustalonym przez bank, nie krótszym niż 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku wypowiedzenia umowy pozwany był zobowiązany spłacić całe zadłużenie najpóźniej do dnia upływu okresu wypowiedzenia umowy przez bank.

/dowód: regulamin – k. 28-30/

W. Ł. od początku dokonywał nieregularnych spłat karty, w różnych terminach i kwotach. Ostatnia spłata, w wysokości 1 000 zł, została dokonana z dniem 14 czerwca 2018 roku.

/dowód: zestawienie spłat – k. 21-24/

Z uwagi na brak terminowego regulowania należności przez pozwanego, Bank pismem z dnia 6 grudnia 2018 roku wypowiedział przedmiotową umowę za dwumiesięcznym okresem wypowiedzenia. Ostatni dzień okresu wypowiedzenia przypadł na 26 lutego 2019 r.

/dowód: wypowiedzenie k. 51, potwierdzenie nadania k. 52-54/

Na zadłużenie pozwanego wynikające z zawartej umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty Saturn składały się kwoty:

1. 4.137,47 zł tytułem transakcji gotówkowych wraz z dalszymi odsetkami od dnia 6 czerwca 2019 roku;
2. 381,89 zł tytułem odsetek wyliczonych na dzień sporządzenia pozwu wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie;
3. 467,57 zł tytułem kosztów monitów i upomnień, kosztów ubezpieczenia kredytu oraz innych kosztów niezwiązanych z windykacją należności.

/dowód: wykaz operacji na rachunku karty – k. 21-24/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego przez powoda do akt sprawy. Sąd nie kwestionował wiarygodności żadnego z dokumentów, a stan faktyczny pozostawał w niniejszej sprawie bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Na gruncie niniejszej sprawy stan faktyczny pozostawał bezsporny. Osią sporu między stronami pozostawało jednak ustalenie, czy przedmiotowa wierzytelność uległa przedawnieniu, z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty stanowiącej nieuiszczone przez pozwanego należności wynikające z zawartej umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty Saturn. Należności te wynikały z transakcji gotówkowych, jakich W. Ł. dokonywał przy użyciu karty, z naliczonych przez stronę powodową odsetek oraz kosztów związanych z windykacją zaległości.

Przedmiotowe wierzytelności wiązały się z prowadzoną przez Bank działalnością gospodarczą. W takim przypadku kodeks cywilny przewiduje 3-letni termin przedawnienia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 par. 1 k.c.).

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany wskazał, że roszczenie uległo przedawnieniu, jako że datowane ono było na rok 2014. Powód wskazał natomiast, że bieg przedawnienia biegnie dopiero od dnia upływu okresu wypowiedzenia umowy – 26 lutego 2019 roku, ewentualnie od dnia dokonania przez pozwanego ostatniej spłaty kredytu – 14 czerwca 2018 roku. Istotą ustaleń oraz rozważań dokonanych przez Sąd było zatem określenie daty wymagalności roszczenia powoda.

Wymagalność roszczenia banku należy utożsamiać z chwilą, z upływem której wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia, czyli jest to ostatni dzień, w których dłużnik może spełnić świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania. W doktrynie przez wymagalność roszczenia wskazuje się ostatni dzień, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania. Gdyby pozwany wpłacał tylko kwoty minimalne, takie zachowanie należałoby ocenić jako zgodne z umową, wymagalność pozostałego zadłużenia (ponad uiszczone kwoty minimalne) należałoby zatem wiązać dopiero z upływem dnia, w którym limit kredytu został osiągnięty, wcześniej bowiem strona powodowa nie mogła żądać spełnienia tego świadczenia.

W świetle umowy łączącej W. Ł. z Bankiem (...) pozwany był zobowiązany do spłaty co najmniej minimalnej kwoty w wysokości wskazywanej w zestawieniu. Spłata miała nastąpić w terminie wskazanym w zestawieniu, który został ustalony jako 24 dzień po zakończeniu każdego okresu rozliczeniowego.

Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie I CSK 243/08 (OSNC rok 2010, nr 1, poz. 16) dotyczący sposobu liczenia terminu przedawnienia roszczeń wynikających z korzystania z karty kredytowej.

Jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg 3-letniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie.

Z dokonanych ustaleń nie wynika, aby pozwany przekroczył limit zadłużenia powstałego wskutek zaprzestania wpłacania przez niego nawet kwot minimalnych. W takiej sytuacji wymagalność roszczenia z tytułu zadłużenia ponad kwoty minimalne podawane w wyciągach należałoby ustalić przy uwzględnieniu uregulowania przyjętego w art. 120 § 1 zdanie drugie k.c., zgodnie z którym, jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Zwykle jest nią żądanie wykonania świadczenia, którego termin spełnienia nie został ustalony w samej umowie.

Z przedstawionego wyводу wynika, że wymagalność roszczenia, od którego rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia, nie mogła być ustalona - jak przyjął powód - na dzień wypowiedzenia umowy.

W oparciu o materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową nie sposób ustalić czy doszło do przedawnienia w całości bądź w części kwoty składającej się na roszczenie z tytułu transakcji gotówkowych. To samo dotyczy skapitalizowanych odsetek oraz kosztów monitów i ubezpieczeń.

Jak wynika ze złożonego do akt sprawy wykazu operacji na rachunku karty W. Ł. dokonywał spłat, które były księgowane na rachunku karty w okresie od 25 kwietnia 2014 roku do 14 czerwca 2018 roku. W tym czasie Bank odnotował również szereg transakcji gotówkowych dokonywanych przez pozwanego. Strona powodowa, pomimo zobowiązania przez Sąd, nie przedstawiła jednak żadnych dowodów wskazujących na terminy wymagalności poszczególnych spłat, odnoszących się do sporządzanych przez Bank i doręczanych pozwanej zestawień czy czasu trwania okresu rozliczeniowego. Przedstawiony przez powoda wykaz operacji na rachunku karty zawiera jedynie informacje o transakcjach dokonywanych z użyciem karty, brak jest jednak w nim informacji o wysokości oraz harmonogramie spłat. W oparciu o ten wykaz na rachunku karty nie jest możliwe ustalenie, kiedy dana kwota stała się wymagalna oraz ile dokładnie wynosiła spłata minimalna.

Jednocześnie z wykazu operacji na rachunku karty można wywnioskować, że W. Ł. nie dokonywał terminowych spłat minimalnych wskazanych w zestawieniu już we wrześniu 2014 roku. Wówczas bowiem została zaksięgowana pierwsza opłata za upomnienie.

Skoro pozwany naruszył wynikające z umowy zobowiązanie, to wymagalność roszczenia o zapłatę poszczególnych kwot należy wiązać z terminami płatności tych kwot, ewentualnie w przypadku kwot, których termin płatności przypadał po rozwiązaniu umowy – z datą rozwiązania umowy na skutek jej wypowiedzenia wobec tego, że zgodnie z treścią umowy z dnia 15 marca 2014 roku pozwany był zobowiązany do spłaty całości zadłużenia najpóźniej do dnia upływu okresu wypowiedzenia umowy. W przeciwnym bowiem wypadku bank lub jego następca prawny mógłby domagać się zapłaty poszczególnych kwot przy umowach zawartych np. na dziesięć lat, nawet po upływie kilkunastu lat, co naruszyłoby 3-letni termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą (art. 118 k.c.).

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie pozwany jest konsumentem, natomiast powód posiada status przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Okoliczność tą Sąd bierze pod uwagę z urzędu.

Trzeba zaznaczyć, że w obowiązującym kontrydiktoryjnym modelu postępowania sądowego o rodzaju i zakresie roszczenia decyduje powód, a ciężar udowodnienia twierdzeń spoczywa na tej stronie, która je zgłasza (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c.). Sąd nie jest zobowiązany ani uprawniony do przeprowadzania z urzędu dochodzenia czy oraz w jakim zakresie roszczenie powoda nie jest przedawnione.

W oparciu o materiał dowodowy przedłożony przez powoda niemożliwe było ustalenie terminów wymagalności poszczególnych kwot wchodzących w skład żądania, a tym samym ich ocena pod kątem przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo.